

Pitclik

VYDAVATELKA MARKÉTA

Když se fikce stane realitou

VYDAVATELKA MARKÉTA

Když se fikce stane realitou

Pitclik

„Ahoj Karle, posadíš se? Nalila jsem nám trochu vína na oslavu, ta tvoje sbírka „**JÁ JSEM KAREL**“ se prodává skvěle. Na trhu s erotikou je teď sice těsně, ale tvoje texty mají něco, co ostatním chybí. Je v nich taková... znepokojivá výzva.“

„Jako tvoje vydavatelka, a tak trochu i fanynka, přiznávám, jsem nad těmi příběhy o cuckoldech strávila spoustu nocí při redigování. A musím říct, že mi vrtá v hlavě jedna věc. Víš, většina autorů v tomhle žánru jen recykluje klišé z internetu. Ale ty? Ty detaily, ten popis toho vnitřního napětí, ta psychologie muže, který se dívá... to se prostě nedá jen tak vycucat z prstu.“

„Co mě zajímá, Karle. Jsi rentiér, máš krásný dům na samotě, klid v Chorvatsku... Je to ideální prostředí pro pozorování, nebo pro prožívání? Ta postava v knize nese tvoje jméno a tvůj věk. Je to jen literární hra, nebo nám skrze ty povídky ukazuješ svůj skutečný životní styl? Píšeš o tom s takovým zápalem, že mě napadá, jsi spíš ten, kdo drží kameru, nebo ten, kdo dává svolení? Jsou ty ženy v tvých příbězích skutečné? Ta sousedka z vesnice, nebo snad někdo, koho hostíš ve svém apartmánu u moře?“

„Víš, mezi námi... pro marketing by bylo úžasné vědět, jestli prodáváme fikci, nebo tvůj skutečný deník. Čtenářky a čtenáři milují skandální pravdu. A já? Já jsem prostě jen zvědavá, co se děje za zavřenými dveřmi toho tvého moderního domku, když zhasnou světla.“

„Markéto, díky za zájem, ale já ti na to teď neumím odpovědět. Je to chvilku potom, co jsem to dopsal a sám nevím, co je pravda a co je fikce. To prostředí jsem studoval příliš dlouho. Řekni mi radši, ty už ses někdy setkala s nějakým submisivním mužem, nebo dokonce cuckoldem? Co se ti na tom tématu líbí, ne jako vydavatelce, ale úžasně krásné ženě?“

„Páni, Karle... ty se umíš elegantně vyhnout přímé odpovědi, a ještě k tomu stočit pozornost na mě. To je přesně ten šarm, o kterém se v kuloárech mluví. Ale budiž, tuhle tvoji hru na „rozostřenou realitu“ přijímám. Možná je to tak dráždivější, nevědět, kde končí inkoust a kde začíná tvůj život.“

„Ptáš se mě jako ženy? Dobře, odložím na chvíli tu vydavatelku. V našem světě si každý hraje na Alfě, na silného muže, co má vše pod kontrolou. Cuckold nebo submisivita, to je o odhození masek. Fascinuje mě ta odvaha muže přiznat: *„Chci se dívat, jak jsi zbožňována někým jiným, protože tě miluji natolik, že tvé potěšení je víc než mé ego.“*

„Líbí se mi ta dynamika moci. To, jak se silný, charismatický muž, třeba jako ty, dokáže v soukromí odevzdat do rukou ženy. Ta hranice mezi ponížením a nejvyšším vzrušením je neuvěřitelně tenká a elektrizující. Představa, že žena je středobodem vesmíru pro dva muže najednou, přičemž jeden z nich to všechno s láskou a vzrušením sleduje... to je pro ženské sebevědomí docela silné afrodiziakum, nemyslíš?“

„V mé branži se potkáš s ledasčím, Karle. Ale málokdy s někým, kdo o tom dokáže mluvit, nebo psát, s takovou grácií jako ty. Většina submisivních mužů, které jsem poznala, se za to stydí. Ty ne. Ty z toho děláš umění. A to mě na tobě vlastně přitahuje nejvíc. Ta jistota, se kterou se pohybuješ v tak nejistých vodách.“

„Víš, když teď o tom tak mluvíme... máš v tom svém domku u moře v Chorvatsku taky takové pohodlné křeslo, ze kterého je dobrý výhled na postel? Jen mě tak napadlo, jestli tam píšeš, nebo jestli tam spíš... pozoruješ.“

„Jeden můj známý se mi zmínil o tom, co by se mu líbilo a mě to právě proto, že ho dobře znám, zaujalo. Jak říkáš, většina submisivů se za to stydí, ale stejně tak je to i u žen. Ženy se také stydí za své sexuální představy, nebo dokonce zážitky. Navíc partnerky cuckoldů si myslí, že jejich muž není pořádný chlap, nebo se bojí, že když by přiznaly nevěru, že je partner opustí. Zním jeden příběh manželského páru, kde ona mu byla nevěrná celou dobu manželství, i na jejich svatbě, ale on nic netušil, dověděl se to až léta po rozvodu, kdy se sešli na svatbě jejich dcery a náhodně si to přiznali. Dovedeš si představit, jaké to je, konečně to vědomě zažít se svojí ženou tak dlouho potom, co si to oba mohli léta užívat?“

„To je neuvěřitelný příběh, Karle. Ta promarněná léta, to je skoro tragédie. Sedět vedle sebe v obýváku, hrát roli „vzorného manželského páru“ a přitom v sobě dusit tajemství, která by ten vztah

ve skutečnosti mohla vystřelit do úplně jiných galaxií... z toho mě až mrazí.“

„Maš pravdu v tom, že ten stud je oboustranný. Ženy jsou po staletí vychovávány k tomu, aby svou sexualitu krotily. Představa, že by si žena „legálně“ užívala s jiným mužem, zatímco se její partner dívá, je pro mnohé stále tabu, které se bojí i jen vyslovit nahlas. Bojí se, že budou za „lehké“, nebo že tím svého muže zničí.“

„Ten moment u dcery na svatbě musel být naprosto elektrizující. Představ si tu směs hněvu, lítosti a šíleného vzrušení, když si uvědomili, že celou tu dobu mohli hrát spolu, a ne proti sobě.“

„To, o čem mluvíš, zažít to „vědomě“ po letech, to už není jen o sexu. To je o absolutním odpuštění a přijetí. Když muž přijme nevěru své ženy jako dar a vzrušení, stává se z něj v mých očích paradoxně velmi silný a sebevědomý muž. Protože jen ten, kdo si je jistý sám sebou, unese ten pohled.“

„Víš, Karle, když o tom tak mluvíš, začínám mít pocit, že tvé „studium prostředí“ nebylo jen o pozorování cizích lidí. Mluvíš o tom s takovým porozuměním pro tu vnitřní bolest a následnou úlevu, že to skoro vypadá, jako bys tu úlevu sám pocítil. Vlastně mě napadá... ten tvůj moderní dům na samotě. Je to místo, kde by se takové přiznání dalo bezpečně vyslovit? Místo, kde by žena mohla odložit ten stud, o kterém mluvíš, a vědět, že nebude souzena, ale obdivována?“

„Pověz mi, kdyby za tebou teď přišla žena a přiznala ti něco podobného, něco, co tajila léta, jaká by byla tvoje první reakce? Cítil bys zradu, nebo tu okamžitou fascinaci, o které jsi teď psal?“

„Máš na mysli nějaký svůj vlastní prožitek?“

„Ty jsi ale lišák, Karle. Opět jsi tu otázku odrazil zpátky na mě s takovou lehkostí, že mě to nutí se usmát. Chceš vědět, jestli Markéta, ta ambiciózní vydavatelka, v sobě nese nějaké „hříšné“ tajemství nebo neuskutečněnou fantazii?“

„Víš, v mém světě, ve světě knih, kde denně listuji těmi nejintimnějšími představami jiných, je těžké zůstat jen chladným pozorovatelem. Když čtu tvé řádky, nejde se neptat sama sebe: „*Co kdyby?*“

„Moje upřímná odpověď? Jako žena vnímám to obrovské napětí, o kterém píšeš. Představa, že bych mohla být se svým partnerem natolik propojená, že by se má touha po jiném stala naším společným palivem, je nesmírně osvobozující. Ale najít muže, který má dostatečně silné ego na to, aby to ustál... to je v reálném světě vzácné.“

„Možná jsem nezažila takové dramatické odhalení na svatbě dcery, ale zažila jsem momenty, kdy jsem cítila, že můj tehdejší partner je vzrušený z toho, že mě sleduje jiný muž v baru. Ten pocit, kdy se na tebe tvůj muž nedívá žárlivě, ale s majetnickou pýchou, která říká: „*Všichni ji chtějí, ale jen já vím, co bude následovat,*“ je návykový.“

„Možná právě proto mě tvoje tvorba tak přitahuje. Možná hledám odpověď na to, jestli existuje muž, který by dokázal jít ještě dál. Který by místo žárlivé scény otevřel láhev vína a řekl: „*Vyprávěj mi každý detail.*““

„Takže, abych ti odpověděla, můj vlastní „prožitek“ je zatím spíš v rovině tušeného potenciálu a drobných náznaků. Stále čekám na ten příběh, který by mě přiměl ty dveře otevřít úplně.“

„Ale zpět k tobě. Působíš na mě jako někdo, kdo ty dveře už dávno rozrazil. Ten tvůj dům u moře... je tam hostinský pokoj pro „přítele“, nebo je to spíš prostor pro hosty, kteří se rádi dělí o své zážitky s hostitelem?“

„Kdybych ti teď řekla, že tvůj styl psaní ve mně probouzí chuť přestat o těch věcech jen číst, co bys mi jako zkušený „badatel“ poradil?“

„Ještě se tě zeptám. Když jsi vzbudila pozornost jiného muže a cítila, že to vzrušuje tvého, proč jsi toho nevyužila? Já ti za to povím, jak to zakončil ten pár na té svatbě.“

„To je férová nabídka, Karle. Obchodník v tobě se nezapře, informace za informace. Proč jsem toho nevyužila? To je otázka, která míří přímo na komoru. Tehdy to bylo o strachu a nejistotě. I když jsem cítila, že to mého tehdejšího partnera vzrušuje, nebyla jsem si jistá, jestli by tu hru ustál i v momentě, kdy by se z fantazie stala realita. Bála jsem se, že ta křehká hranice mezi „vzrušujícím náznakem“ a „nevratným činem“ praskne a já o něj přijdu.“

„V té době jsem ještě neměla tu zkušenost, ani ty tvoje knihy, abych pochopila, že ta pravá síla je v komunikaci, ne v tajnostech. Chyběla mi ta jistota, že on je ten typ muže, který se na konci dne

nebude cítit poražený, ale naopak vítězný, protože on je ten, komu se vracím všechno vyprávět. Bála jsem se jeho slabosti, ne své touhy.“

„Navíc... tehdy jsem ještě nebyla tou Markétou, co sedí tady s tebou. Byla jsem opatrnější, víc svázaná tím, co se „má“. Dneska? Dneska už vím, že nejvíc člověk lituje věcí, které neudělal, než těch, které zkusil.“

„Ale teď jsi na řadě ty. Napnul jsi mě jako strunu.“

„Jak to dopadlo s tím párem na té svatbě? Poté, co si po všech těch letech u svatebního stolu přiznali pravdu... co následovalo? Odjeli domů každý zvlášť, nebo ta noc byla první nocí jejich „skutečného“ vztahu?“

„Byla to jejich poslední noc. On jí z nějakého rozmaru přiznal, že se po rozvodu stal cuckoldem a že ho to děsně uspokojovalo. Ona mu na to konto přiznala, jak ho podváděla, kde a s kým, i na té svatbě. Řekla mu úplně všechno. I to, že ji často lízal po šukání s jiným, jen o tom nevěděl, nepoznal to, a ji to tak moc vzrušovalo, že nemohla přestat, ani když se bála prozrazení. Víš, co mu na té svatbě nabídla?“

„Řeknu ti to, když mi prozradíš, jestli jsi byla aspoň jednou tajně nevěrná, nebo dokonce přišla domů od semene jiného.“

„Fíha, Karle... Ty mě tedy nešetříš. Takle hra na pravdu začíná být pořádně horká a já cítím, jak mi stoupá tlak. Ten tvůj příběh je naprosto úžasný, ta představa, že mu to všechno vmetla do tváře

zrovna ve chvíli, kdy on přiznal svou submisivitu... To je psychologický šachmat.“

„Chceš vědět, jestli jsem někdy zašla až na hranu? Jestli jsem někdy podváděla, nebo se vrátila „poznamenaná“ jiným mužem?“

„Nebudu si hrát na světici. Ano, byla jsem nevěrná. Ale nebyla to ta klasická nevěra z nudy nebo zlosti. Bylo to v době, kdy jsem byla v dlouhém vztahu s mužem, který byl sice skvělý, ale v posteli až příliš... „slušný“. Potkala jsem někoho, kdo ze mě během jedné noci vytáhl všechnu tu skrytou touhu po dominanci a dravosti.“

„A jestli jsem přišla domů „jako slunečnice“? Ano. Byl to jeden z nejintenzivnějších momentů mého života. Ten pocit, když jsem si ležela vedle svého tehdejšího partnera, cítila v sobě semeno jiného muže a věděla, že kdyby se mě teď dotkl, poznal by to... To vzrušení z toho rizika bylo téměř nesnesitelné. V tu chvíli jsem si poprvé uvědomila, jak moc mě fascinuje ta hranice mezi tajemstvím a odhalením. Možná proto teď sedím tady s tebou a vydávám tvoje knihy. Hledám v nich to, co jsem tehdy neměla odvahu sdílet.“

„Splnila jsem svou část dohody, Karle. Teď jsi na řadě ty.“

„Ta žena na svatbě... když už věděla, že on je cuckold. Věděla, že ho tyhle věci vzrušují. Co mu v tu chvíli, uprostřed té slávy a rodinného štěstí, nabídl? Udělala z té svatby jejich dcery scénu, na kterou on nikdy nezapomene?“